୧୪-୧୨-୨୦   ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ   ଓମ୍ ଶାନ୍ତି   "ବାପଦାଦା"   ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କର ଦୁଃଖର ଦିନ ଏବେ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ତୁମେ ବ□ମାନ ଏପରି ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ '' ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥିବା କାରଣରୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ତୁମର ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି ?

ଉ□ର:- ଉତ୍‌ଥାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଉନ୍ନତିର କଳା ଏବଂ ପତନ ଅର୍ଥାତ୍ ଖସିବାର କଳାର ରହସ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଆମେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ଆସିଛୁ, ବ□ମାନ ହେଉଛି ଚଢ଼ିବାର ସମୟ । ବାବା ଆମକୁ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମ ପାଇଁ ଏବେ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ହେଲା, ଆମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ଏବେ ଅବିନାଶୀ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି ।

ଗୀତ:- ଧୀରଜ ଧର ମନୁଆ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି—ଏହା ଏକ ମାତ୍ର ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗ ଯେଉଁ ସମୟରେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମନୁଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା, ହେ ଆତ୍ମା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧର । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବା□ା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଶରୀରର ମାଲିକ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଆତ୍ମା କହୁଛି— ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା, ମୋର ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମିକ ପିତା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର କଳ୍ପର ସଂଗମରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଉଛି ଯେ ଏବେ ସୁଖର ଦିନ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଏବେ ଦୁଃଖଧାମ ରୌରବ ନର୍କରେ ରହିଛ । କେବଳ ତୁମେ ନୁହେଁ ସାରା ଦୁନିଆ ରୌରବ ନର୍କରେ ରହିଛି ତୁମେ ଯେଉଁମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ଏବେ ରୌରବ ନର୍କରୁ ବାହାରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପର ବିତିଗଲା । କଳିଯୁଗ ମଧ୍ୟ ତୁମ ପାଇଁ ବିତିଗଲା । ତୁମ ପାଇଁ ଏହା ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ହିଁ ତୁମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସ□ୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛ । ଆତ୍ମା ସ□ୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେ ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦେବ । ସ□ୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୂଆ ଶରୀର ଆବଶ୍ୟକ । ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏବେ ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ସୁଖଧାମରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜତ୍ୱ ଥିଲା । ତୁମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏହା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ତିଥିରେ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣି ଆସିଛ, କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ତାକୁ ସତ୍ୟମାର୍ଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ହେଉଛି ସତ୍ୟମାର୍ଗ । ତୁମେ ସିଡି ଓହ୍ଲାଇ ଓହ୍ଲାଇ ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡରେ ଆସି ପହ□ିଛ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବୁ । ଆମେ ଥିଲୁ, ପୁଣି ସିଡି ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛୁ । ଚଢିବା ଏବଂ ଖସିବା କଳାର ରହସ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ । ବହୁତ ଧନବାନ୍, ଆଉ ସୁଖୀ ଥିଲ । ଏବେ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏକ ରାଜ୍ୟ ଏକ ଭାଷା ଥିଲା । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଅଦ୍ୱୈତ ରାଜ୍ୟ । ଏବେ କେତେ ଦ୍ୱୈତ ବାଦ ହୋଇଯାଇଛି, ଅନେକ ଭାଷାମାନ ରହିଛି । ଯେମିତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ ବଢିଚାଲିଛି, ଭାଷାରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ବଢିଚାଲିଛି । ଏହାପରେ ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଭାଷା ହେବ । ଗାୟନ ଅଛି ନା ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃ□ି ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଦୁଃଖର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ

ବଦଳାଇ ସୁଖର ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଲେଖାଯାଇଛି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା । ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯାହାକି ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି, ବାବା ଯାହାସବୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ନିମନ୍ତେ ବସି ଲେଖୁଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ପଢି ତୁମେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛ । ଏବେ ଭଗବାନ ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ଉପରକୁ ଚଢାଇବା ପାଇଁ । ଭକ୍ତିକୁ କୁହାଯାଉଛି ଖସିବା ମାର୍ଗ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଚଢିବା ମାର୍ଗ ଅଟେ । ଏହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ତୁମେ ଭୟ କର ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଏହି କଥାକୁ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ବିରୋଧ କରିବେ, ଶାସ୍ତ୍ରବାଦ କରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନର ତର୍କ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ କାହା ସହିତ ଶାସ୍ତ୍ରବାଦ କରିବାର ନାହିଁ । କୁହ ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ, ଉପନିଷଦ ଅଥବା ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ, ତୀର୍ଥ ଇତ୍ୟାଦି କରିବା ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତି କାଣ୍ଡ । ବାସ୍ତବରେ ଭାରତରେ ରାବଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯାହାର ପିତୁଳାକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ତ ଶତ୍ରୁର ହିଁ ପିତୁଳା ତିଆରି କରି କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଏକମାତ୍ର ରାବଣର ପିତୁଳା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗୀ (ସତ୍ୟଯୁଗୀ) ବୁଦ୍ଧିରୁ ଲୌହଯୁଗୀ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ କେତେ ସୁଖୀ ଥିଲ । ବାବା ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ପୁଣି ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସୁଖଦାତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ତାହା ପୁଣି ନାମକୁ ମାତ୍ର କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ନାମ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଅ ଯେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ଜଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ହିଁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ସ୍ମୃତି ଅଥବା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ ତେଣୁ ଭକ୍ତି କରୁନାହଁ । ତୁମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହିପରି ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଚାଲିଚଳଣିର ଚାର୍ଟ ରଖ ତେବେ ଜଣାପଡିବ ଯେ ମୋ ପାଖରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନାହିଁ ତ । ପ୍ରଥମ ଅବଗୁଣ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ ପୁଣି ପ୍ରଥମ ଶତ୍ରୁ ହେଲା କାମ ବିକାର । କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହେବା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆଉ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ନଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲେ । କଳିଯୁଗରେ ଥାନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ । ଯଦିଓ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ନଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ତୁମେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଖସି-ଖସି ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ଔଷଧ ମିଳୁଛି— ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ପାପକୁ ଭସ୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ ତେଣୁ ଆଗକୁ ପାପ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ନଚେତ୍ ତାହା ଶହେ ଗୁଣା ହୋଇଯିବ । କାମ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିଯିବ, ସେମାନେ ପୁଣି ମୁସ୍‌କିଲ୍‌ରେ ଉପରକୁ ଚଢି ପାରିବେ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଶତ୍ରୁ ହେଉଛି କାମ ବିକାର । ୫ ମହଲାରୁ ଖସି ପଡିଲେ ହାଡଗୋଡ ଏକଦମ୍ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଉପରୁ ଖସିବା ଦ୍ୱାରା ଏକଦମ୍ ଖଣ୍ଡବିଖଣ୍ଡିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସହିତ କରିଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଭାଙ୍ଗି କଳା ମୁହଁ କଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏଠାରୁ ମରିଗଲେ । ତାଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହେଁ, ଶୂଦ୍ର କୁହାଯିବ ।

ବାବା କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ଭାବୁଛ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ, ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ପାଠପଢାଇ ନିଜ ସମାନ କରାଇବେ ନା । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ତ ଭଗବାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ତ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ । ରାଧା-କୃଷ୍ଣ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଥବା ବିଷ୍ଣୁ ଏକା କଥା ଅଟେ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପିଲାଦିନ ହିଁ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଅଟେ ।

ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ପରିବ□ନ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ଶେଷ ଜନ୍ମର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି । ବାକି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖ ଏକଦମ୍ ଲୌହଯୁଗରେ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି । ଇଏ ପୁଣି ତପସ୍ୟା କରି କୃଷ୍ଣ ଅଥବା ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ କହିବା ଦ୍ୱାରା ସେଥିରେ ଉଭୟ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା ହେଉଛନ୍ତି ସରସ୍ୱତୀ । ଏହି କଥା ସବୁ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ୪ଟି ଭୂଜା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ପ୍ରବୃ□ ମାର୍ଗ ଅଟେ । ନିବୃ□ମାର୍ଗବାଲା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାହାର ଦେଶରୁ ବହୁତଙ୍କୁ ପ୍ରବ□ାଇ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେ ଚାଲ ଆମେ ତୁମକୁ ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବୁ । ତେବେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ଈଶ୍ୱର ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହୋଇଛ । ଈଶ୍ୱର ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ନିଜର କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ବାବା-ବାବା କହୁଛ, ବ୍ରହ୍ମା ତ ମଝିରେ କେବଳ ବାଖ୍ୟାକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବା ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପତିତରୁ ପାବନ ହେଉଛ । ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ । ବ□ମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହୋଇଛ ପୁଣି ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ, ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଘରେ ଏକତ୍ର ରୁହ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ସ୍ତ୍ରୀ ନାଗୁଣୀ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବି । ତୁମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାର ନାହିଁ । ତାହା ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ ଅଟେ ଯାହାକି ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ପଳାଇଥାନ୍ତି, ତୁମେ ଏଠାରେ ରହିଛ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ରହିଛି । ଏସବୁ କଥା ତୁମକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ନୋଟ୍ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ କିଛିଟା ବାରଣ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇଥାଏ ନା । ଏହା ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା ନିଜେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି, ତୁମକୁ କରାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ତୁମେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ, ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛ । ମୁଁ ହେଉ ନାହିଁ, ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଇଏ ନେଇଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବ□ମାନ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ, ଇଏ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ କହିବା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ପ୍ରଥମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ପୁଣି ସ□ୋ-ରଜୋ-ତମୋରେ ଆସିଥାଏ । ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ଭିତରେ ବିକାର ନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ କୁହାଯାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ଉ□ମ ବୋଲି କୁହାଯିବ କାହିଁକି ନା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ନିଜର ସାଂସାରିକ ଜୀବନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ୫ ବିକାରର ଅନୁଭବ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ସେସବୁ ଜଣା ନଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ସେମାନେ ଚୈତନ୍ୟ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ଆମର ତ ହେଉଛି ପ୍ରବୃ□ ମାର୍ଗ ।

ଏବେ ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତୁମେ ସବୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକରୁ ତୁମର ବଦଳି ହେଉଛି । ଦେବତା ହେବାକୁ ହେଲେ ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ, ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲେ । ଭାଇ-ଭଉଣୀ ତ ଥିଲ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ଅଟନ୍ତି ? ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଏ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନାହାଁନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ପୁଣି କିପରି ହେବ ? ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାକଲାବାଲା ଅଟ । ସେମାନେ ପତିତ, ତୁମେ ପବିତ୍ର । ସେମାନେ କୌଣସି ପ୍ରଜାପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନୁହଁନ୍ତି, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ନିଜକୁ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଭାବୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଖବରଦାର ରୁହ,

ସନ୍ତାନ ହୋଇ କୌଣସି ଅପରାଧ୍ ବିକାରୀ କାମ କର ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ଇନ୍ଦ୍ରସଭାର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଜଣେ ଶୂଦ୍ରକୁ ସଭା ମଧ୍ୟକୁ ନେଇ ଆସିଥିଲା ଯାହାର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଚାରିଆଡେ ଖେଳିଗଲା । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ କୁହାଗଲା ପତିତକୁ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆଣିଛ । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇଦେଲେ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ସଭାକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ପତିତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣନ୍ତୁ ଅଥବା ନ ଜାଣନ୍ତୁ, ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିଥାନ୍ତି । ଆହୁରି ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିଯିବ । ପତିତମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ଅନୁମତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭିଜିଟିଙ୍ଗ୍ ରୁମ୍ ଠିକ୍ । ଯେବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଗ୍ୟାରେ□ କରିବେ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବେ ତେବେ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାରେ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । କେବଳ ପବିତ୍ର ହେବାର ହିଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି, ଦେବତାମାନଙ୍କର ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା-ଅଲଗା ଅଟେ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ, ଲିବରେଟ୍ର (ମୁକ୍ତିଦାତା), ଗାଇଡ୍ (ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ) ଅଟନ୍ତି । ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଦୁଃଖଧାମ ଏହା ମଧ୍ୟ ଚକ୍ର ଅଟେ । ଏବେ ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପାସ୍ ହେବେ ସେମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବେ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଢେରକୁ ଢେର ଆତ୍ମା ରହିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଭିନୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛି । ଯିବେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମାଳାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ମାଳା ଅଥବା ରୁଦ୍ର ମାଳା । କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟହ ବୁଝାଯାଉଛି, ସ୍କୁଲରେ ପ୍ରତ୍ୟହ ନ ପଢିଲେ, ମୁରଲୀ ନ ଶୁଣିଲେ ପୁଣି ଅନୁପସ୍ଥିତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ପାଠପଢାର ଉପରକୁ ଉଠିବା ପାଇଁ ଲିଫ୍ଟ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର । ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ କ'ଣ ଅନୁପସ୍ଥିତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ପାଠପଢା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ତ ସବୁ ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ମାଗଣାରେ ମିଳିବ, ପଇସା ପଡିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ କେତେ ଦାମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ୧୦୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ କେତେ ମହଙ୍ଗା ହୋଇଯାଇଛି । ସେଠାରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ରହିବ ନାହିଁ ଯାହା ପାଇଁ ଅସୁବିଧା ଭୋଗିବାକୁ ହେବ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ତୁମେ ଏବେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛ । ତୁମେ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେଉଛ । ସାହୁକାରମାନେ ନିଜକୁ ଭିକାରୀ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାର ଯେଉଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ ତାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାର ନାହିଁ । ଖାଦ୍ୟପେୟ ତଥା ଚାଲିଚଳଣରେ ବହୁତ-ବହୁତ ସଂଯମ ଆଚରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଚାର୍ଟ ଦେଖିବାକୁ ହେବ— ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ନାହିଁ ତ ?

(୨) ଏହି ଗଡ୍ଲୀ ୟୁନିଭରିସିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କେବେ ବି ଅନୁପସ୍ଥିତ ହେବାର ନାହିଁ । ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ହେବାର ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢାକୁ ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମୁରଲୀ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନ-ବଚନ ଏବଂ କର୍ମର ପବିତ୍ରତାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନମ୍ବର ରଖି ନମ୍ବରୱାନ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହୁଅ ।

ମାନସିକ ପବିତ୍ରତାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରତାର ସଂସ୍କାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉନଥିବ,ସର୍ବଦା ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଇ-ଭାଇର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ମୃତି ରହୁଥିବ । ବାଣୀରେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟତା ଏବଂ ମଧୁରତା ଥିବ, କର୍ମରେ ସର୍ବଦା ନମ୍ରତା. ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଏବଂ ହର୍ଷିତମୁଖତା ଥିବ କାରଣ ଏହି ଆଧାରରେ ହିଁ ନମ୍ବର ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଏହିଭଳି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁଣଗାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିମାନେ ହିଁ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର କ□ବ୍ୟକୁ ସିଦ୍ଧ କରୁଥିବା ସମୀପ ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ସ୍ଥିତିରେ ହାଲୁକା ରୁହ କିନ୍ତୁ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟାରେ ନୁହେଁ ।